

Aleg. 369

Sprawozdanie

Wydziału krajowego o projekcie ustawy dla król. stoł. miasta Lwowa w przedmiocie przymusowego połączenia kanałów domowych z miejskimi i opłat za to połączenie.

Wysoki Sejmie!

Na podstawie sprawozdań Wydziału krajowego z 12. marca 1901 L. W. 10464 i 20. sierpnia 1901 L. W. 53394 (aleg. sten. spr Nr. 12 z roku 1900/1 i Nr. 10 z r. 1901/2) oraz na podstawie sprawozdań Komisji gminnej objętych alegatami sten. spr. Nr. 204 z roku 1900/1 i Nr. 159 z r. 1901/2, uchwalił Wysoki Sejm dnia 4. lipca 1902 projekt ustawy o obowiązku właścicieli domów w król. stoł. mieście Lwowie połączenia domowych zbiorników kloacnych z kanałami miejskimi publicznymi oraz o opłatach gminnych za to połączenie.

Pismem z 2. grudnia 1902 L. 14094/pr. zakomunikowało nam wszakże c. k. Prezydum Namiestnictwa reskrypt c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 28. listopada 1902 L. 44505 oznajmiający, że projekt nie może być z przechylnym wnioskiem przedłożony do Najwyższej Sankeyi, ponieważ c. k. Ministerstwu nasuwają się pewne w reskrypcie powyższym bliżej podane wątpliwości odnoszące się do pierwszych czterech paragrafów.

Najważniejszą zaś przeszkodą miało być podług wspomnianego reskryptu, postanowienie drugiego ustępu §. 2. projektu, który „od niedostatecznego tytułu prawnego **większej korzyści**, zawisłem czyni żądanie wywłaszczenia, co o wiele przekracza granice postanowień §. 365. ust. cyw.“

Ministerstwo podało przytem tekst nowy tych zakwestyonowanych przez siebie ustępów z wnioskiem na przedstawienie ich Wysokiemu Sejmowi, ewentualnie zaś zażądało zwrotu przedłożenia, gdyby Wydział krajowy domagał się mimo to zasiągnięcia Najwyższego postanowienia co do wspomnianego projektu.

Wydział krajowy pismem swem z 7. stycznia 1903 L. W. 90338/1902 zażądał przeczywście przedłożenia projektu do Najwyższego postanowienia, zdaniem jego bowiem projekt ustawy przez Wysoki Sejm uchwalony, może z zasady wrócić pod ponowną uchwałą Wysokiego Sejmu tylko wskutek poprzedniej odmowy Sankeyi temu projektowi.

W niniejszym zaś wypadku nadto nie uważał Wydział krajowy za wskazane przedkładać Wysokiemu Sejmowi projektu pod ponowną uchwałę, ponieważ jest on z małymi wyjątkami niemal ściśle wzorowany na ustawach z 30. maja 1897 dz. u, kr. Nr. 33 i z 26. grudnia 1900 dz. u. kr. Nr. 17 z roku 1901, które obowiązują miasta Biała i Podgórze, w szczególności zaś powołane wyżej a głównie zakwestyjonowane brzmienie §. 2. ustęp drugi jest dosłownem brzmieniem odnośnego ustępu powołanych wyżej ustaw.

Mimoto otrzymał Wydział krajowy uwiadomienie c. k. Prezydium Namiestnictwa z 4. września 1903 L. 10422/pr, że najwyższem postanowieniem z 5. sierpnia 1903 odmówiono projektowi Najwyższej sankeyi, wszakże już nie z powodu powyżej podanego brzmienia drugiego ustępu paragrafu drugiego ale z powodu niejasnego brzmienia §. 4. odnoszącego się do wymiaru opłaty. Zachodzi bowiem zdaniem c. k. Rządu wątpliwość, „czy wysokość opłaty zawisła jest od przeznaczenia budynku w całości, czy też na wypadek, jeśli tylko poszczególne przestrzenie jako pracownie są użyte, od tych przestrzeni wymierzyć należy niższą opłatę.

Tak samo nie można ze stylizacji §. 4 wywnioskować z całą pewnością, kiedy podziemia i strychy podlegają, opłacie. Projekt ustawy postanawia, że ubikacje te podlegają opłacie o ile w całości lub w przeważnej części służą na cele mieszkalne, fabryczne lub gospodarcze. Ograniczenie „o ile“ wskazywałoby zatem, że ubikacje te nie we wszystkich wypadkach opłacie podlegać mają; z drugiej jednak strony jest znaczenie wyrazu „cele gospodarcze“ zbyt ogólne, gdyż obejmuje prawie wszystkie sposoby użycia tych ubikacji“.

C. k. Rząd oświadczył przytem, że byłoby wskazane wprowadzić do projektu także owe poprawki, które podane zostały w powołanym wyżej rekrypcie ministeryalnym.

Wobec powyższego przebiegu sprawy, Wydział krajowy chcąc, ażeby projekt ustawy mógł bez dalszej przeszkody uzyskać sankeyę, postanowił po porozumieniu się z p. Prezydentem miasta, przedłożyć wspomniany projekt ponownie Wysokiemu Sejmowi ze zmianami pierwszych czterech paragrafów, odpowiadającymi niemal zupełnie życzeniu c. k. Rządu mianowicie:

W §. 1. ustęp drugi opuszcza się wyrazy „uzasadnionej względami publicznymi potrzeby“, ponieważ zdaniem c. k. Rządu „na wypadek pozostawienia tych słów mogłaby wskutek zażalenia właścicieli domów zajść potrzeba badać istnienie tych względów publicznych w toku instancyi“.

Ustęp trzeci tego paragrafu miałby podług życzenia c. k. Rządu brzmieć, jak następuje:

„Tam gdzie wychodki zbudowane są nad kanałem publicznym i z tego powodu nie mają zbiorników kloaczych, przy zmianie kanału ma właściciel w razie potrzeby zbudować zbiornik kloaczny“.

Podobne postanowienie nie byłoby wprawdzie zgodne z celem projektu ustawy, którym jest obowiązek **połączenia** zbiorników z kanałami i **opłata** za to połączenie i należałoby ono raczej do ustawy budowniczej (z 21. kwietnia 1885 dz. u. kr. Nr. 31), mimoto przyjmuje je Wydział krajowy wszakże z dodatkiem odpowiadającym celowi projektu.

W §. 2. projektu, który w całości jest powtórzeniem §. 2. takich samych ustaw z 30. maja 1897 dz. u. kr. Nr. 33 dla miasta Białej i 26. grudnia 1900 dz. u. kr. Nr. 17/901 dla miasta Podgórza, zmienia Wydział krajowy w ten sposób, że nie

względy większej korzyści ale w ogóle względy publiczne mają decydować o obowiązku właściciela realności do zezwolenia na budowę cudzego kanału odciekowego na swej realności.

Ustęp trzeci tego paragrafu opuszcza się zarówno z powodu zmiany poprzedniego ustępu odpowiadającego postanowieniom §. 365 k. c., jak i z powodu oświadczenia c. k. Rządu, że postanowienia ustawy z 14. marca 1875 dz. u. kr. Nr. 38 w kierunku oznaczenia odszkodowania w drodze wyłączenia, okazały się niepraktycznymi.

Wreszcie ustęp ostatni zmienia się zgodnie z życzeniem c. k. Rządu w ten sposób, że opuszcza się zaklamrowany wyraz „(alinea 1.)“ a natomiast powtarza się na końcu postanowienie, iż właściciel domu obowiązany do budowy kanału ponosi odszkodowanie i koszty ewentualnego wyłączenia tylko w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu.

W §. 3., który odpowiada postanowieniom §. 4. powołanych wyżej ustaw, doradza c. k. Rząd wstawić wyraz „za dokonane“ połączenie. Zdaniem jednak Wydziału krajowego wstawienie tego wyrazu byłoby zbyt szkodliwe, nie ulega bowiem wątpliwości, że opłata żądaną i uiszczoną być może raz tylko za połączenie, nadto zaś wstawienie tego wyrazu mogłoby dla interesów gminy być szkodliwe, w takim razie bowiem opłata nie mogłaby żądaną być z góry przed rozpoczęciem robót, ale dopiero po ich wykonaniu co spowodowałoby zwłokę w uzyskaniu opłaty i utrudnienie kontroli.

Wreszcie w §. 4. projektu, który niemal w całości odpowiada postanowieniom §§. 5. i 6. powołanych wyżej ustaw, wprowadza Wydział krajowy tę zmianę, że wysokość opłaty czyni zawisłą w ogóle od przeznaczenia całego budynku a przy budynkach gospodarczych dopuszcza opłatę od całego budynku albo od jego części tylko wówczas, jeżeli przeznaczenie całego budynku lub tylko jego części uzasadnia potrzebę odprowadzenia z niego nieczystości płynnych.

Zmiana postanowienia co do podziemi i strychów oraz zmiana ostatniego ustępu odpowiada również życzeniu c. k. Rządu.

Na podstawie niniejszego sprawozdania Wydział krajowy przeto wnosi: (Wysoki Sejm raczy uchwalić dołączony) projekt ustawy.

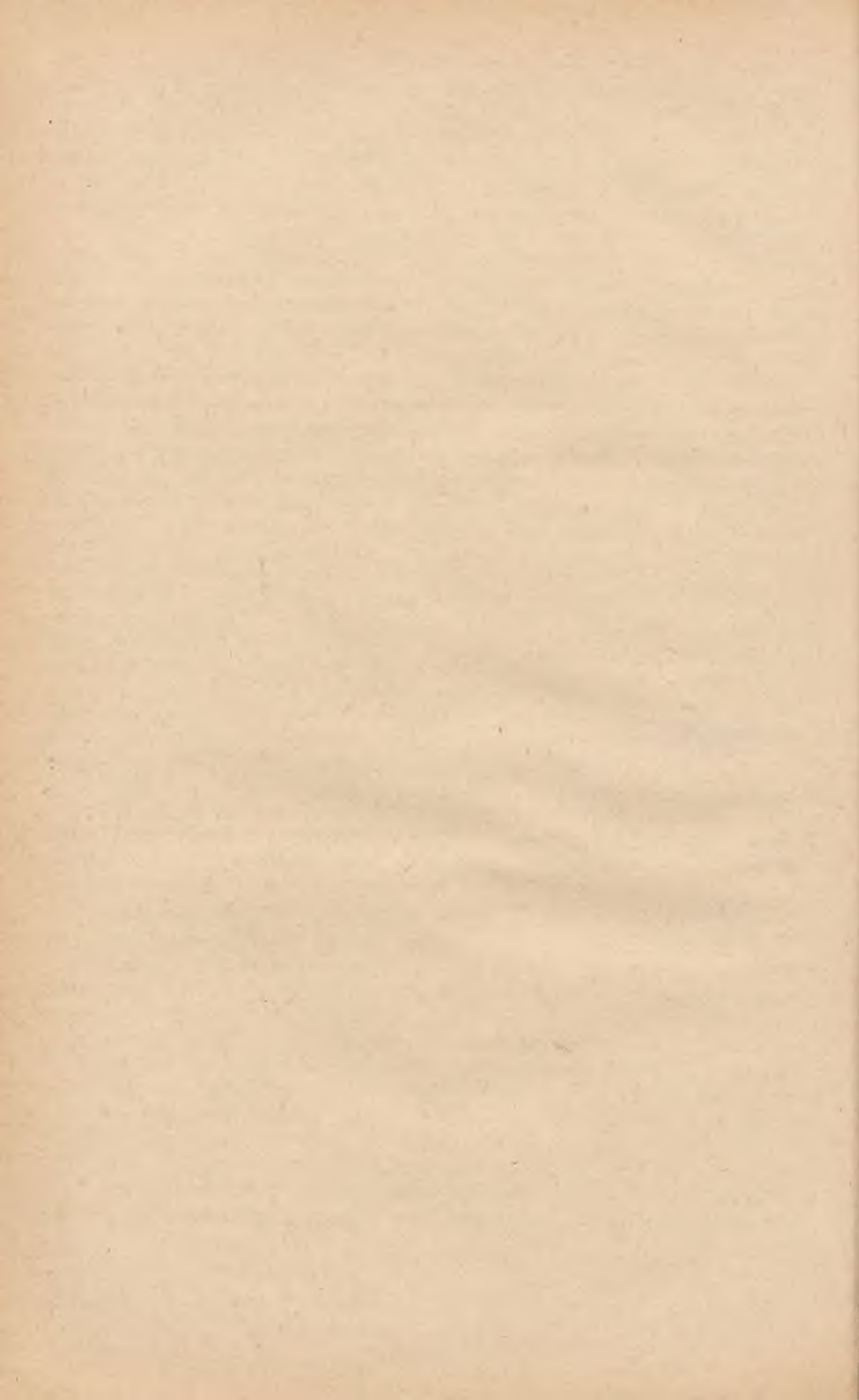
Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

S. Badeni, mp.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński, mp.
Członek Wydziału krajowego.

U S T A W A

z dnia . . . . . o obowiązku właścicieli domów w król. stoł. mieście Lwowie połączenia domowych zbiorników kloaczych z kanałami miejskimi publicznymi oraz o opłatach gminnych za to połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem łrakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

W obrębie gminy król. stoł. miasta Lwowa obowiązany jest każdy właściciel realności przylegającej do ulicy lub placu, gdzie kanał publiczny istnieje lub zostanie wybudowany, połączyć zbiornik kloaczny swego domu z powyższym kanałem za pomocą kanału odciekowego, przestrzegając przytem postanowień ustawy budowniczej z 21. kwietnia 1885 Dz. u. kr. Nr. 31.

W razie wybudowania nowego a zaniechania istniejącego kanału publicznego, z którym zbiorniki kloacze poszczególnych domów są już połączone, zbiorniki te mają być połączone z nowo wybudowanym kanałem publicznym, dawne zaś połączenie ma być zaniechane.

Jeżeli jednak z powodu umieszczenia wychodków nad dotychczasowym kanałem, niema zbiorników kloaczych, wówczas przy zmianie kanału właściciel domu obowiązany jest w razie potrzeby wybudować zbiornik i połączyć go z nowo wybudowanym kanałem publicznym.

§. 2.

Koszta budowy kanału odciekowego aż do 10 metrów, licząc od zewnętrznej granicy realności do najbliższego kanału publicznego, ponosi właściciel realności względnie domu nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów publicznych okazała się potrzeba poprowadzenia kanału odciekowego przez obcą realność, właściciel jej obowiązany jest za odpowiedniemi odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału odciekowego na swej realności.

Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanału odciekowego ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału a to w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu.

§. 3.

Gminie król. stoł. miasta Lwowa przysługuje prawo pobierania opłat za połączenie w §. 1. określone, właściciele domów zaś obowiązani są do uiszczenia tych opłat.

W wypadku jednak przewidzianym w §. 1. ustęp drugi, właściciele domów wolni są od rzeczonych opłat.

§. 4.

Wysokość opłat ustanawia się podług zabudowaanej powierzchni, pomnożonej ilością kondygnacyi:

a) Po 30 h. od metra kwadratowego przy prywatnych domach mieszkalnych i gmachach publicznych.

b) Po 20 h. od metra kwadratowego:

1) Przy budynkach fabrycznych.

2) Przy budynkach wyłącznie na pracownie przemysłowe.

3) Przy budynkach gospodarczych, wszakże tylko w miarę przeznaczenia tych budynków lub ich części do takich celów, które uzasadniają potrzebę odprowadzenia z nich nieczystości płynnych; w takim wypadku przypada opłata albo od całego budynku albo tylko od odnośnej jego części.

Podziemia i strychy podlegają stosownej opłacie w miarę przeznaczenia ich na cele wymienione wyżej pod literą a) lub pod b).

Ilość zbiorników kloacznych w jednym domu niema wpływu na wymiar opłaty.

§. 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo uwalniania od opłaty właścicieli takich budynków, których przeznaczenie lub używanie wyklucza odprowadzanie z nich nieczystości płynnych do kanału publicznego.

§. 6.

Od domów, po wejściu w życie niniejszej ustawy przebudowanych, dobudowanych, lub w miejsce starych — nowo wybudowanych, należy się opłata (§. 4.) mimo dawniejszego połączenia z kanałem publicznym.

Jeśli jednak właściciel domu za to połączenie uiszczył już bądź dawniej opłatę jako datek dobrowolny, bądź też opłatę w myśl niniejszej ustawy, wówczas przy nowym wymiarze uwzględnić należy datek ten zapłacony, względnie opłatę już uiszczoną, tak że tylko nadwyżkę wymiaru obowiązany jest właściciel domu uiszczyć.

§. 7.

Przy ulicach nowych, powstających po wejściu w życie niniejszej ustawy, w których kosztem osób prywatnych pobudowano kanał publiczny, ma być pobieraną tylko połowa powyższej opłaty od tych osób prywatnych lub ich prawonabywców.

§. 8.

Do wymiaru opłat powołany jest Magistrat miasta.

Nieuiszczone w terminie opłaty mają być ściągnięte w sposób ustanowiony w §. 94. statutu miasta Lwowa dla ściągania należności gminnych.

§. 9.

Przeciw wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom Magistratu przysługują środki prawne przewidziane statutem miasta. Rekurs przeciw wymiarowi opłaty nie ma mocy wstrzymującej.

§. 10.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

